232 A4

SERENISSIMO
FERDINANDO
ETRURIÆ PRINCIPI

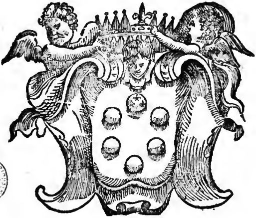
PHILOSOPHICAS HAS THESES

ÆTERNI OBSEQUII IN TESSERAM CONSECRAT

Et in Templo Florentino Societatis Jeſu

PUBLICE PROPUGNANDAS PROPONIT

LAURENTIUS MICHAEL MARIA MARTELLUCCI

FLORENTIÆ.

Apud Michaelem Neſtenium. MDCCIII.

SUPERIORUM PERMISSU.

832.14

..la Cassana Pin. Ant. Taddei sculp.

Google

SERENISSIME

PRINCEPS.

MAximam Principis laudem exiſtimo amorem in Sapientiam, & pronum in Sapientiæ amatores animum. Hæc inter præclariſſimas, & innumeras Regalis Mediceæ Familiæ dotes non infimam profectò laudem ſibi vendicat SERENISS. PRINCEPS.

Bonarum Artium munificentiſſimos fuiſſe Mecœnates Majores tuos, nemo adeò rudis eſt, ut ignoret, nemo adeò invidus ut neget. Tùm nimirum illuſtriores illi, cùm ſua conferrent in benemeritos de litteris beneficia, quę nuſquam poterant meliùs collocari. Ampliſſimus indè fructus eſt redditus, Nomen videlicèt prętantiſſimum, & immortale, quod ſuis certatim monimentis tot Viri Sapientiſſimi celebrarunt; ut non adeò ſit dictu proclive, utrum fuerit majus, Sapientum ne ſtudium, quo Auguſtiſſimum Tui Generis ſplendorem extollerent, an Majorum Tuorum in litteras amor, ut in dies nobiliùs effloreſcerent. Quo faciliùs ignoſces Philoſophicis hiſce Theſibus, quæ ad Tuos pedes confugere, Tuamque auſæ ſint gratiam præclariſſimam aucupari. Mediceam in Aulam libentiſſimè convolant bonæ artes, memores quanta ibi fuerint exceptæ munificentia. Novimus etiam, facilem illis aditum patere apud Celſitudinem Tuam, qua neminem in Sapientes ſtudioſiorem, neminem novimus amantiorem. Id me quodammodo impulit, ut floſculos hoſce, & primitiva veluti Sapientiæ germina Celſitudini Tuæ inſcriberem; fructus olim daturus, quos Benevolentiæ Tuę largiter adſpirans fæcunda Benignitas vitalem evocabit ad Lucem. Audaciæ fortaſſis à non nemine arguar, ut qui Tuum non veritus ſim depoſcere Patro-

trocinium. Verum abſolvet me, opinor, ubi intelliget, nihil ad promerendam tanti Principis gratiam deſiderari, quàm humanitatem ſuam. Ageſis, SERENISSIME PRINCEPS, igitur patere has Theſes ſub Tui umbram Nominis convolare, eaſque ſervitutis meæ, quam Sereniſſimæ Tuę Celſitudini perpetuò devoveo, pignus exiſtimari. Minimum quidem eſt, nec Te dignum Munus; verum eo potiſſimum nomine non ingratum fore crediderim, quòd incredibilem in eo Principis noſtri Prudentiam licet recognoſcere, qui tam firmam nobis præſtat bellicoſiſſimo tempore ſecuritatem, ut vel armis circumſtrepentibus in placidiſsimis Litterarum Studiis liceat otiari.

SERENISS. CELSITUDINIS TUÆ

Humill., Addictiſſ., & Obſequentiſſ. Servus.
Laurentius Michael Maria Martellucci.

THESES PHILOSOPHICÆ.

EX LOGICA.

1 DAtur Logica Artificialis, hoc eſt, habitus ſtudio; & exercitatione acquiſitus regulativus per regulas certas, & infallibiles operationum noſtri intellectus, & eſt ad alias ſcientias totales acquirendas ſolùm moralitèr neceſſaria; Eſt virtus intellectualis ſecundùm partem Analyticam, Topicam, & Sophiſticam; Eſt vera ſcientia ſimplicitèr, & adæquatè practica; Benè dividitur in Docentem, & Utentem, prima eſt, quę dat pręcepta quaſi in abſtracto definiendi, ſyllogizzandi, &c. Secunda eſt, quæ per ſua præcepta actu dirigit operationes intellectus; Habitus autem Logicæ docentis, & habitus Logicę utentis non realiter, ſed per intellectum ſolùm diſtinguntur.

2. Suppoſitis variis Objecti acceptionibus, & diviſionibus, objectum materiale Logicæ non ſunt voces, neque res omnes, neque intellectus, itaut Objectum attributionis ſit, vel voces rectè diſpoſitæ, vel res rectè cognitæ, vel intellectus rectè intelligens, ſed Objectum materiale ſunt operationes intellectus, quatenus dirigibiles, Objectum formale eſt ipſa rectitudo, & operatio recta eſt Objectum attributionis, & licèt Objectum adæquatum Logicæ ſint omnes tres operationes, aſſerimus tamen Objectum principale Logicæ Ariſtotelicæ eſſe ſyllogiſmum demonſtrativum.

3. Entia rationis Logica, ut eſſe cognitum, eſſe genus, &c. & univerſim omnes ſecundæ intentiones Logicæ non conſtituuntur formaliter per aliquam relationem fictam, neque per aliquod ens diminutum, atque abuſivum, ſed ſunt denominationes extrinſecę reales provenientes à formis realibus, ſcilicèt cognitionibus tali-

ter, vel taliter tendentibus in objecta. Univerſale Logicum eſt unum aptum prædicari de pluribus; in ipſa actuali prædicatione retinet univerſalitatem; rectè dividitur in quinque quaſi Species, quæ ſunt Genus, Species, Differentia, Proprium, & Accidens; hæc quinque prædicabilia benè definiuntur ſolitis definitionibus, Genus, ut habeat rationem prædicabilis, requirit plures Species ſaltem poſſibiles, prædicatur de ſuis inferioribus per modum totius poteſtativi, & habet rationem partis actualis componentis unà cum differentia Speciem. Differentia ſpecifica conſiſtit in diſſimilitudine eſſentiali plurium in eodem genere contentorum; rurſus dicimus repugnare Speciem immultiplicabilem. Individuum eſt, quod de uno tantum prædicatur, poteſt abſtrahi ratio communis ab omnibus individuis in particulari.

4. Voces ſignificant primariò, & immediatè res, ſecundariò verò, & mediatè conceptus. Veritas formalis eſt conformitas cognitionis cum objecto ſicuti eſt in ſe, datur ſolùm in actibus judicativis; non reperitur ergo in rebus, neque in ſenſibus, neque in ſimplici apprehenſione, in quibus tantùm reperitur veritas materialis, & radicalis. Veritas formalis non ſuſcipit magis, & minùs, licèt ſuſcipiat falſitas, adeoque una propoſitio, licèt non poſſit alia verior eſſe, poteſt tamen eſſe falſior. Non eſt adæquatè intrinſeca actui vero. Ex duabus propoſitionibus contradictoriis de futuro contingenti, tàm abſoluto, quàm conditionato altera eſt determinatè vera, & altera determinatè falſa, etiam preſcindendo à Divina ſcientia, & à Divino decreto. Actus ſemel verus non poteſt tranſire in falſum, nec è contrario.

5. Diſcurſus eſt progreſſus intellectus ab una notitia in aliam; hinc ſequitur ad rationem diſcurſus requiri pluralitatem notitiarum, itaut una notitia ab alia inferatur. Diſcurſus includit eſſentialiter non ſolum concluſionem, ſed etiam præmiſſas. Syllogiſmus eſt oratio, in qua quibuſdam poſitis aliud quid à poſitis neceſſe eſt contingere, eo quod hæc ſint. Vis ſyllogiſtica fundatur in illis principiis dictum de omni, & dictum de nullo. Poſitis præmiſſis, quibus intellectus aſſenſum præſtitit, neceſſitatur, ad aſſenſum concluſionis, tum quoad ſpecificationem, tum quoad exercitium. Demonſtratio eſt ſyllogiſmus faciens ſcire; alia eſt à priori, alia à poſteriori. Demonſtratio à priori procedit ex veris, primis immediatis, & notioribus, cauſiſque concluſionis. Datur ſcientia de novo, quæ non eſt pura reminiſcentia, & definitur cognitio certa, & evidens demonſtrans de ſuo objecto proprietates per certas demonſtrationes. Dividitur in practicam, & ſpeculativam, quę diverſitas deſumitur ex fine utriuſque. Poſſunt in eodem intellectu ſtare ſimul actus veræ ſcientię, opinionis, & fidei tum divinę, tum humanæ circa idem objectum materiale.

EX PHYSICIS.

1. PHYSICA, quæ eſt vera Scientia ſpeculativa habet pro objecto attributionis corpus naturale, ut naturale. Principia intrinſeca corporis naturalis ſunt illa, quæ neque ex aliis, neque ex alterutris, ſed ex his omnia fiunt. In fieri corporis naturalis ſunt tria, ſcilicèt Materia, forma, & ejus privatio; In facto eſſe ſunt duo, nimirum Materia, & Forma; Materia prima, quæ eſt ſubſtantia incompleta, definitur poſitivè, & negativè, poſitivè ſic: Eſt primum ſubjectum uniuſcujuſque, ex quo fit aliquid cum inſit, non ſecundum accidens, & ſi aliquid corrumpitur in hoc abibit ultimum; Negativè definitur, quod per ſe ipſam neque eſt quid, neque quantum, neque quale, neque aliquid aliud, neque negationes horum, ſed id, de quo omnia prædicantur, eſt ingenerabilis, & incorruptibilis, eſt pura potentia phyſica, non metaphyſica, quia includit actum entitativum; Habet propriam exiſtentiam, per quam ſaltem inadæquatè exiſtit, præſcindendo ab exiſtentia formę; & licèt materia prima non poſſit naturaliter exiſtere ſpoliata omni forma ſubſtantiali, ſupernaturaliter tamen poteſt; Appetit appetitu innato omnes formas, non quidem appetitu ſimultatis, ſed ſimultatè appetitus. Hic appetitus eſt indiſtinctus à materia, & eſt appetitus æqualis ad formas inęquales. Neceſſitas materiæ primæ colligitur ex conceptu quidditativo tranſmutationis ſubſtantialis, & ex univerſaliſſima inductione in cæteris mutationibus, tum naturalibus, cùm artificialibus.

2. Forma ſubſtantialis definitur communiter: Ratio ipſius quidquid erat eſſe rei; Formæ materiales educuntur de potentia materiæ; Formæ ſpirituales ſicut non ſubſtentantur à materia, ita nec in illius potentia continentur, nec ex illa educuntur, ſed creantur à Deo. Falſiſſima eſt, imò periculoſa in fide ſententia Atomiſtarum negantium omnes formas ſubſtantiales (excepta anima rationali) & omnia accidentia phyſica diſtincta à ſubſtantia, & motu locali corporum, & conſtituentium omnes mutationes ſubſtantiales, & accidentales mutationes per meram Atomorum diverſimodè figuratarum combinationem. Dantur igitur in compoſitis naturalibus, præter formas accidentales formę etiam ſubſtantiales, quæ ſunt veræ ſubſtantiæ incompletæ, & partes compoſiti actuantes materiam, cum qua conſtituunt ſubſtantiam completam.

Forma licèt ſit pars principalior compoſiti, tamen non eſt tota illius quidditas. In eodem vivente non dantur ſimul, præter formam totalem aliæ formæ, vel corporeitatis, vel partiales, adeoque Caro, Os, Cor, &c. ſolum materialiter, & non formaliter diffe-

runt. Privatio formæ ſubſequentis eſt principium per ſe fieri corporis naturalis. Compoſitum præter materiam, & formam includit unionem, quæ nectit utrumque extremum. Hæc unio eſt modus ſubſtantialis ſuperadditus materię, & formæ eſſentialiter requiſitus ad conſtituendum unum compoſitum, in quo unica tantum datur unio recepta in materia. Non diſtinguitur realitèr compoſitum à ſuis partibus collectivè ſumptis.

3. Natura definitur: Principium, & Cauſa, motus, & quietis ejus, in quo eſt primo, & per ſe, & non ſecundum accidens; Ars dicitur naturæ imitatrix, quia applicando activa paſſivis producere poteſt plures effectus naturales: Ars Chymica directivè concurrens verum aurum efficiens repugnat moraliter, non phyſicè; Cauſa eſt principium determinans cum virtute adeſſe aliquid; Alia eſt materialis, alia formalis, alia efficiens, alia finalis. Negamus in cauſis efficientibus mutuam cauſalitatem, & admittimus poſſe ſupernaturaliter eumdem numero effectum pendere à duplici cauſa totali. Cauſa ad hoc ut agat indiget conditionibus requiſitis ad agendum, ſcilicèt, ut detur approximatio, diſſimilitudo, & diſtinctio inter agens, & paſſum; Negamus actionem in diſtans naturalitèr loquendo, & actionem ſimilis in ſimile in qualitatibus corruptivis.

4. Actio, quæ definitur: Actus hujus ab hoc non diſtinguitur realiter à paſſione, quæ definitur: Actus hujus in hoc; Probabilius eſt actionem recipi in paſſo. Cauſa finalis eſt illa, cujus gratia cætera fiunt; Virtus cauſæ finalis eſt ſola bonitas appræhenſa vera, vel apparens ipſius finis. Sola agentia intellectualia agunt formalitèr propter finem. Subſtantia producitur immediatè ab accidentibus, tamquam à cauſa inſtrumentali.

5. Deus immediatè, & neceſſariò concurrit ad omnes, & ſingulos effectus cauſarum ſecundarum; Hic concurſus Dei non eſt phyſica prædeterminatio, quæ multiplici ex capite repugnat, & præſertim ex eo, quod non coherceat cum libero arbitrio, & repugnet potentiæ reſiſtendi, & diſſentiendi, faciatque Deum authorem peccati [quæ tamen non cenſoriè dicimus, ſed illativè] ad quod Deus nullo modo prędeterminat voluntatem creatam, etiamſi peccatum conſideretur ſecundum eſſe materiale; Per hoc tamen non negamus, imò aſſerimus Deum prædefinire actus bonos creaturæ; Eſt igitur concurſus Dei in actu primo cum cauſis ſecundis exhibitio Omnipotentiæ indifferentis; In actu verò ſecundo eſt ipſa actio, qua Deus, & creatura indiviſibilitèr agunt.

6. Motus, qui eſt pręcipua proprietas corporis naturalis, definitur: Actus entis in potentia, prout in potentia, quæ definitio convenit ſucceſſivis, & inſtantaneis motibus. Dividitur motus in motum generationis, alterationis, augmentationis, & in motum localem.

Gene-

Generatio eſt mutatio totius in totum nullo ſenſibili remanente, ut ſubjecto eodem; ejus terminus formalis eſt ſola unio. Subjectum inheſionis accidentium materialium non eſt totum compoſitum, ſed materia prima, in qua recipiuntur mediante quantitate; Hinc negamus fieri reſolutionem uſque ad materiam primam in generatione ſubſtantiali. Alteratio corruptiva eſt mutatio in qualitatibus contrariis; aut mediis manente eodem ſubjecto ſenſibili; eſt motus ſucceſſivus, & continuus; Intenſio qualitatis alterativæ fit per additionem gradus homogenei ad gradum in eadem parte ſubjecti.

7. Locus phyſicus eſt ſuperficies prima corporis continentis immobilis; Preter locum extrinſecum datur etiam locus intrinſecus, ſeu ubi modaliter diſtintum à loco extrinſeco, & corpore locato; Per hoc ubi res eſt formalitèr in loco, & per idem determinatur ad hoc ut ſit potiùs in uno, quàm in alio loco. Supernaturaliter non implicat penetratio corporum, licèt repugnet naturalitèr; poteſt idem corpus de potentia Dei abſoluta eſſe in pluribus locis non ſolum definitivè, ſed etiam circumſcriptivè, non poteſt tamen replicari ipſum ubi. Non poteſt dari creatura, quæ ſit, & nullibi ſit.

8. Vacuum philoſophicè conſideratum eſt locus realis carens corpore contento; repugnat naturalitèr, plura experimenta, quæ afferuntur à nonnullis ad probandum dari naturalitèr vacuum non probant intentum, & in ſpecie experimentum præclariſſimi Mathematici Evangeliſtæ Torricelli de Barometris, ſeu Vitreis Fiſtulis cum Hydragyro non probat in ſegmento extante, ſeu parte relicta à Mercurio deſcendente uſque ad certam menſuram eſſe vacuum; adeoque egregiè allucinantur illi, qui dicunt eſſe demonſtrationem ocularem loci ſine locato in prædicto ſegmento extante Barometri, immò reponimus eſſe demonſtrationem ocularem loci cum locato.

9. Rurſus machina Pneumatica Roberti Boyle, neque probat fieri vacuum in Recipiente, quod eſt vas vitreum, negamus enim totum aerem Recipientis deducto pluries embolo, commeare in Anthlyam, attenuatur quidem aer in tali caſu, totus non extrahitur ex tali autem aeris attenuatione ſequitur ut non poſſit deſervire animalium reſpirationi; dum autem animal in recipiente poſitum reſpirare nequeat, mirum non eſt ſi intereat, idem dicimus de cæteris Phœnomenis, quæ ſuccedunt in prædictis experimentis non probari ex illis fieri vacuum. Natura igitur, quæ maximè abhorret à vacuo, utitur tamquam inſtrumentis vi elaſtica corporum, virtute trahente embolum in Anthlys, aeris præſſione, tenſione, gravitate, (ſi verè gravitet) levitate, rarefactione, & denſitate corporum ad impediendum vacuum; Cum toto hoc tamen aſſerimus præſertim contra Charteſium per Divinam Omnipotentiam poſſe fieri vacuum, & in tali caſu poteſt fieri motus gravium, & levium, alii-

aliique motus, dummodo non fiat nova corporum disjunctio. Datur vera corporum rarefactio, & condenſatio independenter à vacuitatibus, & introductione, vel excluſione corpuſculorum.

10. Tempus eſt menſura, ſeu numerus motus ſecundum prius, & poſterius; præter tempus extrinſecum datur etiam intrinſecum, ſcilicèt duratio, quæ eſt modus ſuperadditus determinativus rei, ut hoc potiùs quàm alio tempore duret, implicat creatura, quæ ſit, & nunquam ſit.

11. Admiſſo infinito ſynchathegorematico negamus omne infinitũ cathegorematicum creatum, negamus etiam poſſibilem eſſe creaturam perfectiſſimam, qua perfectior ſit impoſſibilis. Negamus etiam creaturam aliquam potuiſse eſſe ab æterno, vel ſit permanes, vel ſucceſſiva.

12. Quantitas eſt accidens diſtinctum à re quanta, ejus effectus formalis non eſt extenſio localis, aut extenſio partium in ordine ad ſe, aut ratio menſuræ, ſed eſt naturalis impenetrabilitas ſubjecti, cui ineſt, cum alio ſubjecto eodem accidente affecto.

13. Continuum non componitur ex indiviſibilibus, ſive hęc indiviſibilia ſint mathematica, ut voluit Zeno; ſive ſint formalitèr indiviſibilia, & virtualitèr diviſibilia, ſive indiviſibilia diviſibilitèr locata, quæ alio nomine vocantur puncta inflata, ſive ſint indiviſibilia phyſica, quæ vocantur minima phyſica.

14. Probabilius exiſtimamus cum Ariſtotele continuum componi ex partibus diviſibilibus in infinitum non actu, ſed potentia tantùm diſtinctis, & hanc ſententiam problematicè tantùm propugnamus.

15. Mundus eſt ſimplicitèr perfectus, & unus; non eſt animatus; non fuit, nec potuit eſſe ab æterno. Cœli, ſeù regiones ſtellarum ſunt liquidæ. Negamus ſyſtema Copernicanum, & admittimus Thyconicum. Syderibus fixis ineſt lux innata. Agunt ſydera in hæc inferiora non ſolum per lucem, ſed etiam per alias influentias. Elementa, quæ remanent in mixtis ſolum virtualiter ſunt quatuor, ſcilicèt Terra, Aqua, Aer, & Ignis, & conſtant ex materia, & forma ſubſtantiali diſtincta à primis qualitatibus. Unicuique elemento conveniunt duæ ex primis qualitatibus una in ſummo, alia in excellenti; Sunt autem primę qualitates quatuor, omnes poſitivæ, & activæ, nimirum Calor, Frigus, Humiditas, & Siccitas. Virtutes motrices elementorum ſunt diſtinctæ à ſubſtantia ipſorum elementorum, & à combinatione, & temperamento primarum qualitatum, & ſunt qualitates poſitivæ. Elementa in propriis locis non gravitant, neque levitant.

16. Anima benè definitur actus primus corporis organici phyſici potentia vitam habentis. Conceptus vitæ in actu ſecundo eſt perfectio ſimplicitèr ſimplex, & prædicatur univocè de Deo, & creaturis. Non dantur in eodem vivente, nec ſimul, nec ſucceſſivè plu-

res animæ, ſed solùm unica anima, quæ eſt principium pluriun operationum vitalium; Partes fluidæ, & humores non ſunt an mati; partes verò, quæ vivunt in actu ſecundo, ut Organa, Ca ro, Nervi, Pili, Ungues, &c. animantur. Omnes animæ præte rationales ſunt materiales, adeoque diviſibiles. Potentiæ anima nec inter ſe, nec ab anima diſtinguuntur realiter.

17. Potentiæ animæ vegetativæ ſunt nutritiva, augumentativa & generativa. Eſt veriſſima ſententia de circulatione ſanguinis i corpore animalis. Potentiæ animæ ſenſitivæ ſunt ſenſus, tum in terni, tum externi. Dantur ſpecies impreſſæ non ſolùm in poter tia viſiva, ſed etiam in aliis ſenſibus. Viſio fit per introſuſceptic nem ſpecierum non per extramiſſionem radiorum. Lux eſt quali tas phyſica, & non ſunt corpuſcula evibrata à Sole, Stellis, ve alio corpore luminoſo, ut falsò imaginantur nonnulli; Præter co lores apparentes, & tranſeuntes, dantur etiam colores reales, & permanentes. Fit viſio in Retina. Allucinantur ergo aliqui Ato miſtæ docentes nullum alium dari ſenſum in animali præter ta ctum, qui prout magis, vel minus acutus diverſimodè nominatu nunc oculus, nunc auris, &c. ſenſationes verò aliud non eſſe quam titillationes, ſeu vellicationes atomorum ſenſibus occurren tium, qui ſolum ratione diverſarum vellicationum, quas percip unt diverſificantur inter ſe. Anima rationalis eſt forma informan corpus humanum, eſt immaterialis, indiviſibilis, & immortalis habet anima rationalis duplicem ſtatum, alium in corpore, aliur extra corpus, utrumque tamen illi connaturalem.

EX METAPHYSICIS.

1 METAPHYSICA, quæ eſt Scientia ſpeculativa, habe pro objecto adæquato ens reale; quod ens reale be nè explicatur, quod ſit illud, cui non repugnat ex ſtere phyſicè; perfectè præſcindit à ſuis differentiis, & different ab ente; adeoque conceptus entis reſpectu Dei, & creaturæ, ſub ſtantiæ, & accidentis eſt univocus. Poſſibilitas actualis alteri mundi non eſt aliquid phyſicè exiſtens intrinſecum mundo poſſ bili, & à Deo contradiſtinctum, quocumque modo vocetur, ſiv ens diminutum, ſive ens abuſivum, neque talis poſſibilitas eſt ſo la denominatio extrinſeca ab omnipotentia Dei potente alium mundum creare, ſed eſt poſſibilitas intrinſeca, quæ conſiſtit ir hoc, quod ſi alter mundus exiſteret, non ſequerentur duo con tradictoria. Poteſt intellectus cum creatus, tum increatus facer ens rationis metaphyſicum, & concipere impoſſibile, quod en ratio-

rationis definitur eſſe illud, quod tantum habet eſſe objectivè in intellectu. Negationes objectivæ ſumptæ formaliter non identificantur cum ente poſitivo, neque ſunt aliquid à parte rei, quod dicatur ens negativum, ſed propriè loquendo nihil ſunt independenter ab intellectu. Eſſentia in rebus creatis non diſtinguitur ab exiſtentia. Attributa entis ſunt tria, ſcilicet unum, verum, & bonum. Unitas in abſtracto eſt negatio diviſionis; ſuperaddit ſupra ens negationem.

2. Unitas alia eſt univerſalis, alia numerica, ſeù individualis. Univerſale metaphyſicum eſt unum aptum eſſe in multis; non datur à parte rei, nec in ſingularibus, nec extra ſingularia, neque in Ideis Platonicis, ſed ſolum in intellectu creato, à quo ſolo fit per cognitionem directam, & præciſivam, non obiectivè, ſed formalitèr. Principium individuationis, ſeu unitatis numericę non deſumitur à materia, vel per ordinem ad ipſam, neque per ordinem ad circumſtantias materiales, ſed eſt ipſa entitas cujuslibet entis ſingularis. Identitas realis eſt ſumma unitas extremorum, quà major dari non poteſt, dicens ipſorum conſenſum in omni omninò perfectione cum mutua affirmabilitate in recto. Diſtinctio verò eſt vera extremorum de ſe invicem negabilitas in recto.

3. Inter gradus metaphyſicos realiter identificatos nulla datur diſtinctio media inter realem propriè dictam, & rationis. Negamus etiam in creaturis omnem diſtinctionem virtualem, vel ſit extrinſeca, vel intrinſeca, quæ ſit capacitas ex parte objecti ad ſubſtinenda prædicata contradictoria; ſolum igitur agnoſcimus inter prædictos gradus diſtinctionem rationis ratiocinatæ. Hinc negamus præciſionem objectivam. Denique ens reale benè dividitur in decem prædicamenta, quæ ſunt: Subſtantia, Quantitas, Qualitas, Relatio, Actio, Paſſio, Quando, Ubi, Situs, Habitus. Subſtantiæ conceptus benè explicatur per hoc quod ſit principium per ſe ſubſiſtendi, & aliis ſubſtandi. Dividitur in primam, & ſecundam, hoc eſt in ſingularem, & univerſalem. Relatio alia eſt prędicamentalis, alia traſcendentalis; prędicamentalis non conſiſtit in ſolo fundamento, nec in ſola ratione fundandi, nec eſt entitas modàlis diſtincta à termino, fundamento, & ratione fundandi, ſed conſtituitur formalitèr per utrumqne extremum poſita ratione fundandi. Nec datur adæquatè ad terminum non exiſtentem.

LAUS DEO.